

Arrest

nr. 213 711 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 november 2017, verklaart er zich op 27 november 2017 vluchteling.

1.2. Op 18 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en een Christen te zijn. U werd geboren in Sialkot in Pakistan, waar u woonde tot u 15 jaar oud was, in 2003. Op dat moment verhuisde u met de rest van de familie naar Muscat in Oman, waar uw vader al jarenlang werkte. U bleef hier wonen en vond hier ook werk, hoewel u nog een diploma haalde in Pakistan door daar examens af te leggen na zelfstudie in Oman.

U werkte voor een medische groep, en werd op een bepaald moment de manager van een branche in een afgelegen stadje, Sur. Hier moest u een feest organiseren voor het einde van de ramadan in 2017, waar u zelf ook aan deelnam met uw vrouw. U leerde gedurende het feestje een hoge Omaanse ambtenaar uit een familie met Pakistaanse roots kennen, B.M., die met u over zaken sprak. Hij staarde evenwel ook uw vrouw aan. Naderhand nodigde hij u en uw vrouw uit op een etentje, waar hij avances naar uw vrouw maakte. Later zou hij haar ook nog bellen, en stalken nabij het huis van de familie. Toen u hem daarover aansprak, dreigde hij ermee u voor drugsbezit in de val te lokken. Daarop stuurde u uw vrouw terug naar Pakistan. Hier werd ze op straat evenwel geconfronteerd door mensen die water in haar gezicht gooiden, met de boodschap dat het volgende keer zuur zou zijn. U keerde zelf terug naar Pakistan, maar werd daar samen met uw vrouw door dezelfde mannen aangevallen. Nadat jullie beiden daarop terugkeerden naar Oman op 8 september 2017, kreeg u te horen dat u en uw vrouw waren aangeklaagd voor blasfemie in Pakistan. U kreeg op het werk ook te horen dat u ontslagen was, en geen non objection certificate zou krijgen, waardoor u na het einde van uw tewerkstelling niet langer in Oman mocht blijven.

In de daaropvolgende maanden haalde u daarom een visum voor België, waarop u naar België reisde op 9 november 2017 waar u ook internationale bescherming aanvraagde op 27 november 2017. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: kopie van Pakistaans paspoort, Pakistaanse identiteitskaart, een verblijfsvergunning voor Oman, een rijbewijs uit Oman, een Pakistaans geboortecertificaat, een huwelijksregistratie-akte, een huwelijkscertificaat van uw kerk, documenten betreffende de geboorte van uw kind België, een diploma, documenten van uw werk, en brief van uw kerk, een rekening uit Oman, een uitnodiging voor een congres in België, vliegtuigtickets, treintickets, en artikels omtrent de situatie voor christenen in Pakistan en Oman.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen " may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen evenwel niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*U verklaart dat u vanuit Oman naar België moest vluchten omdat u in Pakistan vervolgd zou worden voor blasfemie. Het valt evenwel **ten eerste**" op dat u voor deze voorgehouden vervolging geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. U presenteert primo geen First information report (FIR), geen proces verbaal, geen oproepingsbrief of dagvaarding van een rechtbank, etc. omtrent deze aanklacht of procedure. U verklaart tevens dat u of uw familie deze ook niet hebben mogen ontvangen in Pakistan, en deze zelfs niet via een advocaat konden verkrijgen (CGVS p. 8).*

Uw enige documentaire bewijs betreft een brief van uw kerk (document 11), die evenwel een geheel gesolliciteerd karakter heeft (CGVS p. 15). Ook in de documenten die u omtrent uw tewerkstelling en de beëindiging van uw tewerkstelling in Oman voorlegt (document 10) wordt met geen woord gerept over een mogelijke blasfemieaanklacht. Gevraagd om de reden van ontslag nader toe te lichten, geeft u aan dat uw werkgever een formulering gebruikte die wees op een geschil met uw hiërarchische meerdere; de "autoriteit binnen de organisatie" (CGVS p. 8, 9). Bovendien kan u voor het overige ook geen verdere informatie over de blasfemieaanklacht geven, en weet u niet eens waar u precies beticht van zou worden, door wie de aanklacht werd geformuleerd, voor welke rechtbank op welke plaats, etc. (CGVS p. 8).

U geeft secundo ook aan dat uw schoonfamilie omwille van deze zaken lastig gevallen zou worden en aangevallen door onbekenden, en ondervraagd en gemarteld door de politie (CGVS p. 8, 15), maar wederom zou hier geen enkele neerslag van zijn (CGVS p. 15).

U indiceert tertio tevens dat uw vrouw eenmaal bang gemaakt en bedreigd zou zijn op straat, waarna u op een ander moment fysiek werd aangevallen en onder schot werd gehouden in het bijzijn van uw vrouw (CGVS p. 11). Ook hiervoor heeft u echter geen enkel begin van bewijs; uw schoonvader zou na de eerste bedreiging van uw vrouw een FIR hebben willen laten maken, maar de politie weigerde. Voor de tweede bedreiging en aanval deed u al helemaal geen poging om aangifte te doen, en u zou na de aanval geen behandeling in het ziekenhuis nodig gehad hebben, waardoor er dus ook geen bewijzen via die weg zijn (CGVS p. 12, 13).

Quarto kon u ook het bestaan van de persoon die de problemen voor u veroorzaakt zou hebben, ene B.M., niet staven; u zou geen weet hebben van bijvoorbeeld een profiel op sociale of professionele netwerkmedia, of op een site van de overheid van Oman (CGVS p. 14), en u legt heden ook bijvoorbeeld geen foto's van u samen op het feest of diner uit uw relaas voor. Uw vrouw gebruikte ook haar GSM uit Oman niet meer, waardoor de stalking-telefoontjes niet te bewijzen vallen (CGVS 2 p. 9).

Gezien het totale gebrek aan bewijs voor de blasfemieaanklacht en de verschillende stadia in uw relaas, en uw evenzeer vage verklaringen over de blasfemieklacht zelf, dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u heden vervolgd wordt voor blasfemie in Pakistan.

Ten tweede dient het CGVS ook te vermoeden dat u probeert om uw paspoort achter te houden voor de Belgische asielinstanties. U verklaart namelijk dat u met uw eigen paspoort naar België kwam, en legt kopieën voor van uittreksels uit uw paspoort, maar kan het origineel heden niet presenteren omdat u het verloren zou zijn. U zou het samen met een som geld in een zak hebben gehad, die u verloor in België (CGVS p. 6). U zou dit verlies evenwel nooit hebben aangegeven, niet bij de politiediensten, noch bij de Pakistaanse consulaire autoriteiten in België. U verklaart dit door te stellen dat u bang was om gedeporteerd te worden als u zich zonder paspoort bij de politie zou vertonen, maar deze uitleg dient van de hand gewezen te worden: u deed namelijk ook geen aangifte nadat u al internationale bescherming had gevraagd en op deze basis legaal in het land verbleef (CGVS p. 6; CGVS 2 p. 4). Bovendien valt het op dat u een resem andere identiteitsdocumenten wel kon voorleggen, zoals Pakistaanse identiteitskaarten en Omaanse verblijfsvergunningen en rijbewijzen (document 2, 3, 4). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u net uw paspoort, toch we het belangrijkste document voor iemand die buiten zijn eigen land is, niet op uw persoon zou hebben en daardoor verliezen, terwijl u al deze andere zaken wel bij u kon houden.

Ten derde kan nog aangestipt worden dat uw relaas een aantal weinig aannemelijke elementen bevat. Het meest opvallende is primo uw bewering dat u van begin september tot aan uw vertrek begin november 2017 ongestoord bleef door de genoemde B.M., omdat hij u en uw vrouw in die periode "bedenklijk" had gegeven (CGVS p. 12, 13). Het valt maar moeilijk te geloven dat hij enerzijds zo meedogenloos zou zijn om u en uw vrouw te laten vervolgen voor blasfemie, en om zware jongens achter u aan te sturen om u ineen te laten slagen en te bedreigen met de dood in Pakistan, om vervolgens maandenlang gewoon op zijn lauweren te rusten, waardoor u ruimschoots de tijd had om een visum te regelen en in alle rust naar België te reizen.

Dit sluit secundo aan bij de vaststelling dat de timing van de blasfemieaanklacht opvallend nipt was; u vertrok op acht september 2017 terug naar Oman vanuit Pakistan (CGVS p. 12), en hoorde op de dag dat u over uw ontslag sprak met uw CEO al dat u van blasfemie werd beschuldigd (CGVS p. 12), volgens uw ontslagbrief te situeren op 12 september 2017 (document 10).

Tertio is het ook opvallend dat de man er überhaupt kon achter komen dat uw vrouw voordien naar Pakistan was gereisd, en waar ze ongeveer verbleef in Karachi, één van de meest bevolkte steden ter wereld. U geeft nochtans aan dat hij na het stalkings-incident geen contact meer met u of uw vrouw opnam, waardoor hij helemaal op eigen houtje aan deze informatie geraakt zou moeten zijn (CGVS p. 11). Dat iemand enerzijds zo'n lange hand zou hebben in Pakistan, maar dat u tegelijk zijn bestaan niet kan aantonen, wringt enigszins.

U legt **ten slotte** ook nog documenten voor die de moeilijke situatie van Christenen in Pakistan (en Oman) moeten aantonen (document 16).

Het is evenwel aan u om aannemelijk te maken dat u persoonlijk te maken heeft met vervolging omwille van uw geloof, en u en uw vrouw geven aan dat u nooit ernstige problemen kende om deze reden (CGVS p. 7; CGVS 2 p. 5). Ook lijkt het er niet op dat het u onmogelijk gemaakt werd om uw religie te beleven, en lijkt religie op basis van uw verklaringen geen heel erg belangrijke plaats in uw leven te hebben ingenomen (CGVS p. 7).

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Voor zover de documenten die u voorlegt slaan op uw identiteit en burgerlijke staat, dient aangestipt te worden dat het CGVS deze zaken niet betwist (documenten 1 – 8). U legt ook documenten voor die de reisweg van u en uw vrouw illustreren, met vliegtuigtickets die uw verklaringen over het reizen naar Pakistan van Oman bewijzen, alsook de reis naar België op de momenten die u voorhoudt (document 14). Deze vormen op zich evenwel geen bewijs van de door u voorgehouden incidenten die aan de basis van deze reizen gelegen zouden hebben. Met name het supra aangestipte totale gebrek aan andere bewijsstukken zoals FIR's die de data van de vliegtuigtickets zouden kunnen kaderen, nopen tot deze conclusie. De overige documenten werden besproken doorheen de beslissing voor zover en in die mate ze relevant ware voor uw zaak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer.

Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2018 samen met een aanvullende nota het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation" van oktober 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een kopie van een brief van zijn Pakistaanse advocaat neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per faxbericht brengt verzoeker op 13 november 2018 samen met een aanvullende nota een kopie van een brief van de tante van zijn echtgenote bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Wat betreft de bij faxbericht van 13 november 2018 bijgebrachte stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dient vastgesteld dat deze stukken werden bijgebracht na de sluiting van de debatten op 7 november 2018, zodat deze stukken door de Raad niet in aanmerking worden genomen.

Omtrent deze stukken dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens of bijkomende stukken heeft ontdekt. Dit klemt des te meer aangezien de brief van de tante van verzoekers echtgenote is gedateerd op 23 augustus 2018 en verzoeker nalaat te duiden waarom hij dit stuk pas neerlegt tijdens het beraad.

Verzoeker voert aan dat hij als christen door toedoen van een hoge Omaanse ambtenaar met Pakistaanse roots in Pakistan wordt vervolgd voor blasfemie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de situatie van christenen in Pakistan precair kan zijn, doch elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden beoordeeld; (ii) hij geen enkel begin van bewijs (*"First Information Report"* (FIR), proces-verbaal, oproepingsbrief of dagvaarding van een rechtbank, *et cetera*) voorlegt omtrent de aanklacht voor blasfemie, en evenmin omtrent de problemen die zijn schoonfamilie zou hebben ondervonden, omtrent de aanvallen waarvan hij en zijn echtgenote het slachtoffer zouden zijn geweest in Pakistan of ter staving van het bestaan van de hoge Omaanse ambtenaar; (iii) kan worden vermoed dat hij zijn paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen houdt; (iv) zijn vluchtrelaas een aantal onaannemelijkheden bevat; (v) hij en zijn echtgenote aangaven dat zij voor het overige nooit problemen kenden omwille van hun christelijke geloofsovertuiging; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat hoewel de situatie van christenen in Pakistan precair kan zijn, het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet volstaat voor toekenning van internationale bescherming en dat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden van het geval noodzakelijk is:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection."

Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer. Hij meent slechts dat zijn vluchtrelaas door de commissaris-generaal met scepticisme wordt onthaald en dat een ruime toepassing moet worden gemaakt van het principe van het voordeel van de twijfel. Dat de commissaris-generaal verzoekers vluchtrelaas met scepticisme heeft onthaald, blijkt niet uit een lezing van de bestreden beslissing (zie ook *infra*). Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) verwijst naar de protesten in Pakistan in het kader van de vrijlating van een christelijke vrouw, dient erop gewezen dat het loutere feit dat één recent geval tot protesten heeft geleid niet kan worden afgeleid dat de situatie van christenen in Pakistan in het algemeen dermate zou zijn gewijzigd dat het loutere feit christen te zijn volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming en een individuele beoordeling van de asielaanvraag niet langer noodzakelijk is.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vooreerst op wijze dat verzoeker nalaat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten te staven middels enig (begin van) bewijs:

*"U verklaart dat u vanuit Oman naar België moest vluchten omdat u in Pakistan vervolgd zou worden voor blasfemie. Het valt evenwel **ten eerste**" op dat u voor deze voorgehouden vervolging geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. U presenteert primo geen First information report (FIR), geen proces verbaal, geen oproepingsbrief of dagvaarding van een rechtbank, etc. omtrent deze aanklacht of procedure. U verklaart tevens dat u of uw familie deze ook niet hebben mogen ontvangen in Pakistan, en deze zelfs niet via een advocaat konden verkrijgen (CGVS p. 8). Uw enige documentaire bewijs betreft een brief van uw kerk (document 11), die evenwel een geheel gesolliciteerd karakter heeft (CGVS p. 15). Ook in de documenten die u omtrent uw tewerkstelling en de beëindiging van uw tewerkstelling in Oman voorlegt (document 10) wordt met geen woord gerept over een mogelijke blasfemieaanklacht. Gevraagd om de reden van ontslag nader toe te lichten, geeft u aan dat uw werkgever een formulering gebruikte die wees op een geschil met uw hiërarchische meerdere; de "autoriteit binnen de organisatie" (CGVS p. 8, 9). Bovendien kan u voor het overige ook geen verdere informatie over de blasfemieaanklacht geven, en weet u niet eens waar u precies beticht van zou worden, door wie de aanklacht werd geformuleerd, voor welke rechtbank op welke plaats, etc. (CGVS p. 8).*

U geeft secundo ook aan dat uw schoonfamilie omwille van deze zaken lastig gevallen zou worden en aangevallen door onbekenden, en ondervraagd en gemarteld door de politie (CGVS p. 8, 15), maar wederom zou hier geen enkele neerslag van zijn (CGVS p. 15).

U indiceert tertio tevens dat uw vrouw eenmaal bang gemaakt en bedreigd zou zijn op straat, waarna u op een ander moment fysiek werd aangevallen en onder schot werd gehouden in het bijzijn van uw vrouw (CGVS p. 11). Ook hiervoor heeft u echter geen enkel begin van bewijs; uw schoonvader zou na de eerste bedreiging van uw vrouw een FIR hebben willen laten maken, maar de politie weigerde. Voor de tweede bedreiging en aanval deed u al helemaal geen poging om aangifte te doen, en u zou na de aanval geen behandeling in het ziekenhuis nodig gehad hebben, waardoor er dus ook geen bewijzen via die weg zijn (CGVS p. 12, 13).

Quarto kon u ook het bestaan van de persoon die de problemen voor u veroorzaakt zou hebben, ene B.M., niet staven; u zou geen weet hebben van bijvoorbeeld een profiel op sociale of professionele netwerkmedia, of op een site van de overheid van Oman (CGVS p. 14), en u legt heden ook bijvoorbeeld geen foto's van u samen op het feest of diner uit uw relaas voor. Uw vrouw gebruikte ook haar GSM uit Oman niet meer, waardoor de stalking-telefoontjes niet te bewijzen vallen (CGVS 2 p. 9).

Gezien het totale gebrek aan bewijs voor de blasfemieaanklacht en de verschillende stadia in uw relaas, en uw evenzeer vage verklaringen over de blasfemieklacht zelf, dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u heden vervolgd wordt voor blasfemie in Pakistan."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te herhalen dat hij en zijn familie inspanningen hebben geleverd om bewijzen van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten te bekomen maar dat dit tot op heden niet is gelukt. Hij voegt eraan toe dat zijn familie intussen een andere advocaat onder de arm heeft genomen "in de hoop dat het wel lukt".

Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen volstaat op zich evenwel niet om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. Dat verzoekers familie intussen een andere advocaat onder de arm zou hebben genomen doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker nalaat enig (begin van) bewijs voor te leggen van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Dit klemt des te meer daar in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker geen verdere informatie over de tegen hem hangende blasfemieaanklacht kan geven. Daar verzoekers familie intussen reeds twee verschillende advocaten zou hebben ingeschakeld, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte zou zijn over de precieze situatie van de tegen hem ingediende blasfemieaanklacht. In zijn verzoekschrift laat verzoeker evenwel na hierover enige bijkomende informatie te verschaffen. Dat evenmin in de brief van de advocaat die ter terechtzitting wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9), bijkomende informatie wordt verschaft en slechts verzoekers bewering wordt bevestigd dat het moeilijk is om informatie te verkrijgen, duidt op het gesolliciteerd karakter van dit document. Bovendien betreft het slechts een kopie, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is en dus de nodige bewijswaarde ontbeert. Waar verzoeker opmerkt dat geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat redelijkerwijze kan worden vermoed dat verzoeker zijn paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden:

“Ten tweede dient het CGVS ook te vermoeden dat u probeert om uw paspoort achter te houden voor de Belgische asielinstanties. U verklaart namelijk dat u met uw eigen paspoort naar België kwam, en legt kopieën voor van uittreksels uit uw paspoort, maar kan het origineel heden niet presenteren omdat u het verloren zou zijn. U zou het samen met een som geld in een zak hebben gehad, die u verloor in België (CGVS p. 6). U zou dit verlies evenwel nooit hebben aangegeven, niet bij de politiediensten, noch bij de Pakistaanse consulaire autoriteiten in België. U verklaart dit door te stellen dat u bang was om gedeporteerd te worden als u zich zonder paspoort bij de politie zou vertonen, maar deze uitleg dient van de hand gewezen te worden: u deed namelijk ook geen aangifte nadat u al internationale bescherming had gevraagd en op deze basis legaal in het land verbleef (CGVS p. 6; CGVS 2 p. 4). Bovendien valt het op dat u een resem andere identiteitsdocumenten wel kon voorleggen, zoals Pakistaanse identiteitskaarten en Omaanse verblijfsvergunningen en rijbewijzen (document 2, 3, 4). Het valt maar erg moeilijk te geloven dat u net uw paspoort, toch we het belangrijkste document voor iemand die buiten zijn eigen land is, niet op uw persoon zou hebben en daardoor verliezen, terwijl u al deze andere zaken wel bij u kon houden.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat hij een plausibele uitleg heeft gegeven voor het verlies van zijn paspoort, dat niemand hem erop heeft gewezen dat hij naar de politie diende te gaan en dat de commissaris-generaal “*spijkers op laag water blijft zoeken*”. Ook hier beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen hetgeen geen dienstig verweer is. Nogmaals dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, weze het in licht andere bewoordingen, op zich niet volstaat om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal hierover terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een dermate belangrijk document als zijn paspoort zou verliezen zonder dat hij hiervan bij de Belgische politiediensten en/of de Pakistaanse consulaire autoriteiten in België melding maakt, terwijl hij een resem andere identiteits- en verblijfsdocument wél kon voorleggen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In dit kader is het evenmin aannemelijk dat verzoeker slechts kopieën van een deel van zijn paspoort voorlegt; redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij kopie neemt van zijn paspoort, zijn hele paspoort kopieert en niet slechts enkele bladzijden. Er kan dan ook worden aangenomen dat de voorgelegde kopieën uit zijn paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts die informatie bevatten die verzoeker wél aan de Belgische asielinstanties ter kennis wil brengen en hij de overige informatie in zijn paspoort voor de Belgische asielinstanties bewust achterhoudt. Wat betreft een aangifte bij de Pakistaanse consulaire autoriteiten in België, dient vastgesteld dat uit het geheel van de motieven in de bestreden beslissing (zie *supra* en *infra*) blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de Pakistaanse autoriteiten, zodat deze problemen evenmin als een belemmering kunnen worden beschouwd in hoofde van verzoeker om het beweerde verlies van zijn paspoort te melden bij de Pakistaanse consulaire autoriteiten in België.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op een aantal onaannemelijkheden in verzoekers vluchtrelaas:

“Ten derde kan nog aangestipt worden dat uw relaas een aantal weinig aannemelijke elementen bevat. Het meest opvallende is primo uw bewering dat u van begin september tot aan uw vertrek begin november 2017 ongestoord bleef door de genoemde B.M., omdat hij u en uw vrouw in die periode “bedenkijd” had gegeven (CGVS p. 12, 13). Het valt maar moeilijk te geloven dat hij enerzijds zo meedogenloos zou zijn om u en uw vrouw te laten vervolgen voor blasfemie, en om zware jongens achter u aan te sturen om u ineen te laten slagen en te bedreigen met de dood in Pakistan, om vervolgens maandenlang gewoon op zijn lauweren te rusten, waardoor u ruimschoots de tijd had om een visum te regelen en in alle rust naar België te reizen.

Dit sluit secundo aan bij de vaststelling dat de timing van de blasfemieaanklacht opvallend nipt was; u vertrok op acht september 2017 terug naar Oman vanuit Pakistan (CGVS p. 12), en hoorde op de dag dat u over uw ontslag sprak met uw CEO al dat u van blasfemie werd beschuldigd (CGVS p. 12), volgens uw ontslagbrief te situeren op 12 september 2017 (document 10).

Tertio is het ook opvallend dat de man er überhaupt kon achter komen dat uw vrouw voordien naar Pakistan was gereisd, en waar ze ongeveer verbleef in Karachi, één van de meest bevolkte steden ter wereld. U geeft nochtans aan dat hij na het stalkings-incident geen contact meer met u of uw vrouw opnam, waardoor hij helemaal op eigen houtje aan deze informatie geraakt zou moeten zijn (CGVS p. 11). Dat iemand enerzijds zo’n lange hand zou hebben in Pakistan, maar dat u tegelijk zijn bestaan niet kan aantonen, wringt enigszins.”

Verzoeker beperkt zijn verweer tot: *“Het is dus helemaal niet duidelijk wat hier zo ongeloofwaardig aan is en ook de verwerende partij geeft dat niet aan.”* De vaststelling dat B. M. verzoeker en zijn vrouw aanvankelijk zonder mededogen zwaar aanpakte om hen vervolgens gedurende lange tijd ongemoeid te laten zodat zij ruimschoots de tijd hadden te ontsnappen aan hun vervolger is in redelijkheid niet aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Dat verzoeker ten slotte, niettegenstaande B. M. duidelijk een belangrijk persoon is met connecties in Pakistan aangezien hij de niet evidente verblijfplaats van verzoekers vrouw in Pakistan probleemloos kon achterhalen, geen begin van bewijs kan neerleggen omtrent diens bestaan is niet aannemelijk.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot verzoekers christelijke geloofsovertuiging:

*“U legt **ten slotte** ook nog documenten voor die de moeilijke situatie van Christenen in Pakistan (en Oman) moeten aantonen (document 16). Het is evenwel aan u om aannemelijk te maken dat u persoonlijk te maken heeft met vervolging omwille van uw geloof, en u en uw vrouw geven aan dat u nooit ernstige problemen kende om deze reden (CGVS p. 7; CGVS 2 p. 5). Ook lijkt het er niet op dat het u onmogelijk gemaakt werd om uw religie te beleven, en lijkt religie op basis van uw verklaringen geen heel erg belangrijke plaats in uw leven te hebben ingenomen (CGVS p. 7).”*

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Voor zover de documenten die u voorlegt slaan op uw identiteit en burgerlijke staat, dient aangestipt te worden dat het CGVS deze zaken niet betwist (documenten 1 – 8). U legt ook documenten voor die de reisweg van u en uw vrouw illustreren, met vliegtuigtickets die uw verklaringen over het reizen naar Pakistan van Oman bewijzen, alsook de reis naar België op de momenten de u voorhoudt (document 14). Deze vormen op zich evenwel geen bewijs van de door u voorgehouden incidenten die aan de basis van deze reizen gelegen zouden hebben. Met name het supra aangestipte totale gebrek aan andere bewijsstukken zoals FIR's die de data van de vliegtuigtickets zouden kunnen kaderen, nopen tot deze conclusie. De overige documenten werden besproken doorheen de beslissing voor zover en in die mate ze relevant ware voor uw zaak.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote na hun huwelijk en voorafgaand aan hun komst naar België enkel in Oman hebben samengewoond en daar bijgevolg niet op voorhand kan worden vastgesteld waar zij zich ingeval van terugkeer naar Pakistan zullen vestigen, dient er tevens op gewezen dat in de beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekers echtgenote nam, en waartegen het beroep bij de Raad bekend is onder rolnummer RvV 223 661, tevens terecht wordt gesteld als volgt (zie arrest nr. 213 712 van 10 december 2018):

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Noch in onderhavig verzoekschrift, noch in het verzoekschrift van verzoekers echtgenote wordt ten aanzien van de hiervoor geciteerde motieven enig inhoudelijk verweer gevoerd. Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte recente informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyses heden nog steeds correct en actueel zijn. Aldus worden deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER